

Cuprins

Capitolele, Imnele și Epistolele <i>simeoniene</i> — <i>problematica filologică, istorică și spirituală</i> (DIAC. IOAN I. ICĂ JR) . . .	5
--	---

Erosurile imnelor dumnezeiești (58 de imne)

Cuvânt înainte la cartea dumnezeieștilor imne ale cuviosului părintelui nostru Simeon (Nichita monahul și preot al Mănăstirii Studios, zis și Stithatos)	33
Stihurile și elogiile unor cititori	43
Rugăciune mistică prin care e chemat Duhul Sfânt de acela care Îl vede dinainte (a celui întru Sfinți Părintelui nostru Simeon)	49
1. Despre strălucirea dumnezeiască și luminarea Duhului Sfânt; că Dumnezeu e un loc în care după moarte toți sfinții își au odihna; și că acela care cade din Dumnezeu nu va avea odihnă într-alt loc în viața viitoare (52)	
2. Care e schimbarea făcută în acest părinte și cum, ajuns pe culmea curățirii, s-a unit cu Dumnezeu; și cum anume a ajuns și plecând de unde arată aici cuvintele lui de dragoste către Dumnezeu; iar spre sfârșit vorbește teologhisind despre îngeri (58)	
3. Ce e monahul și care e lucrarea lui și la ce înălțime a contemplării a fost înălțat (61)	

4. Învățătură către niște monahi care s-au lepădat de curând de lume și de cele din lume; și despre ce fel de credință trebuie să aibă cineva în părintele său (62)
5. Alfabetul acestuia [al lui Simeon] în versuri duble îndemnând și călăuzind să alerge spre desăvârșirea vieții pe cel ce s-a retras de curând din lume (65)
6. Catrene ale aceluiași care arată dragostea de Dumnezeu a acestuia încă de aici (67)
7. Rugămintele către Dumnezeu; și cum unindu-se cu Dumnezeu și văzând slava lui Dumnezeu lucrătoare în el însuși, era în uluire (68)
8. Cui anume i Se arată Dumnezeu și cine ajunge la deprinderea binelui prin lucrarea poruncilor (70)
9. Că acela care s-a făcut părtaș al Duhului Sfânt, fiind răpit de lumina Lui, e purtat mai presus de toate patimile, nemai-fiind vătămat de ele la apropierea lor (73)
10. Că prin întristare moartea îi atinge chiar și pe cei mai tari (75)
11. Aici părintele povestește lovit de uimire cum i S-a arătat Dumnezeu împreună cu Apostolii Pavel și Ștefan (76)
12. Theologhisire despre unitatea în toate privințele a Dumnezeirii tri-ipostatic; iar prin cele pe care le spune cu smerenie despre sine însuși rușinează părerea de sine a celor căroră li se pare că sunt ceva (79)
13. Îndemn la pocăință, și cum anume voia trupului unită cu voia Duhului face pe om cu înfățișare dumnezeiască (84)
14. Mulțumire către Dumnezeu pentru darurile de care s-a învrednicit de la El; și că demnitatea preoției și a egumeniei e cutremurătoare chiar și pentru îngeri (87)
15. Cum privind slava lui Dumnezeu s-a aflat sub lucrarea Duhului Sfânt; și că Dumnezeirea e în același timp înăuntrul și în afara a toate, și sesizabilă și insesizabilă pentru cei vrednici; că noi suntem casa lui David și că, deși devine multe mădulare, Hristos Dumnezeul nostru este Unul și Același și rămâne neîmpărțit (90)
16. Că numai Divinul e prin fire obiect al dorului și dorinței, și cel ce se împărtășește de El s-a făcut părtaș al tuturor celor bune (98)

17. Că frica naște iubirea, iar iubirea dezrădăcinează frica din suflet și rămâne ea singură în acesta ca una ce este Duh Dumnezeiesc și Sfânt (100)
18. Învățătură împreună cu teologhisire despre lucrările iubirii, adică despre însăși lumina Duhului Sfânt (111)
19. Învățătură cu teologhisire, în care se vorbește și despre preoție și despre vederea nepătimașă (117)
20. Mulțumire și mărturisire împreună cu teologhisire, și despre darul și împărțirea Duhului Sfânt (122)
21. Epistolă către un monah care l-a întrebat: Cum separi pe Fiul de Tată, mental sau real? în care vei găsi bogăție de teologhisire ce răstoarnă blasfemia lui (128)
22. Mulțumire împreună cu teologhisire, și despre numele date harului Dumnezeiesc al Duhului prin lucrările Sale (139)
23. Teologhisire exactă despre necuprinsul și necircumscrișul Dumnezeirii; și că, întrucât e necircumscrișă, Firea dumnezeiască nu e nici înăuntrul, nici în afara universului, ci și înăuntrul și în afara lui ca una ce este Cauza a toate; și că Divinul poate fi sesizat în chip insesizabil de om numai cu mintea, ca razele soarelui de către ochi (144)
24. Prin cele pe care le spune mărturisindu-le în cuvântul de față [Simeon] arată adâncul smereniei sale, pe care, înaintând, o învață celui ce a ajuns la măsura desăvârșirii și s-a învrednicit întru vedere de asemenea descoperiri, imitând și în aceasta pe dumnezeiescul Pavel care se smerește pe sine însuși numindu-se păcătos și nevrednic de a fi numit apostol (152)
25. Despre vederea luminii dumnezeiești care i s-a făcut, și cum lumina dumnezeiască nu e cuprinsă de întuneric; în care, lovit de uimire din pricina covârșirii descoperirilor, își aduce aminte de slăbiciunea omenească și se osândește pe sine (160)
26. Că acela care trăiește în necunoașterea lui Dumnezeu, chiar dacă-i viu, e mort în mijlocul celor ce trăiesc în cunoașterea lui Dumnezeu; și că pentru cei ce se împărțășesc cu nevrednicie de Sfintele Taine, dumnezeiescul Trup și Sânge se fac insesizabile (164)
27. Cum trebuie să fie monahul, și care e lucrarea, înaintarea și urcușul lui (167)

28. Despre descoperirea înțeleasă cu mintea a lucrărilor luminii dumnezeiești și despre lucrarea cu mintea și dumnezeiască a vieții virtuoză (172)

29. Că lucrurile dumnezeiești se arată numai celor cu care Dumnezeu S-a unit întreg cu ei întregi prin împărțirea Duhului Sfânt (178)

30. Către unul din ucenici despre faptul că, atingându-se de sufletele curățite prin lacrimi și pocăință, focul dumnezeiesc al Duhului le apucă și le curățește și mai mult, luminând părțile lor întunecate de păcat și vindecând rănilor până la desăvârșita lor cicatrizare, astfel încât ele scânteiază de frumusețea dumnezeiască (183)

31. Despre teologie [Sfânta Treime] și că Firea dumnezeiască e cu totul cu neputință de cercetat și de înțeles pentru oameni (191)

32. Că slăviții pământului și aroganții în bogăția lor sunt amăgiți de umbra celor văzute, iar cei ce au disprețuit cele de față ajung la împărțirea neamăgitoare a Duhului lui Dumnezeu (196)

33. Despre teologie [Sfânta Treime], și că aceia care au păzit chipul [lui Dumnezeu] din ei calcă în picioare puterile cele rele ale stăpânului întunericului, dar ceilalți, care au o viață pătimasă, sunt ținuți și împărățiți de acesta (199)

34. Că unirea Preasfântului Duh cu sufletele curate se face într-o simțire sau într-o recunoaștere clară, iar pe cei în care are loc îi face luminoși asemenea sieși și ei înșiși lumină (203)

35. Că toți sfinții sunt luminați de strălucirea de fulger a luminii și văd slava lui Dumnezeu pe cât este îngăduit firii omenești a vedea pe Dumnezeu (207)

36. Mulțumire pentru exil și necazurile pe care le-a suferit în prigonirea lui (209)

37. Cerere și rugăciune a aceluiași către Dumnezeu pentru ajutorul Lui (211)

38. Despre teologie [Sfânta Treime] și că mintea curățită de materia patimilor vede în chip imaterial pe Cel Imaterial și Nevăzut (213)

39. Că dorul și iubirea de Dumnezeu întrec orice iubire și orice dor omenesc; iar mintea celor curățiți, cufundată în lumina lui Dumnezeu, e îndumnezeită întreagă și prin aceasta se face minte a lui Hristos (216)

40. Mărturisire a harului darurilor lui Dumnezeu; și cum scriind acestea părintele se afla sub înrăurirea lucrării Duhului Sfânt; și învățătură rostită de Dumnezeu despre ce trebuie să facă cineva ca să dobândească mântuirea celor mântuiți (218)

41. Mulțumire lui Dumnezeu pentru binefacerile primite de la El și cerere de a învăța din ce pricină e îngăduit ca aceia care au ajuns desăvârșiți să fie ispitiți de demoni; precum și învățătură și regulă rostită de Dumnezeu pentru cei ce s-au lepădat de lume (221)

42. Că aceia care s-au unit cu Dumnezeu încă de aici prin împărtășirea Duhului Sfânt, atunci când ies din această viață vor fi acolo împreună cu El în veci; iar dacă nu, celor ce aici sunt altfel, acolo li se va face pe dos (228)

43. Că e mai bine să fii păstorit frumos decât să păstorești pe cei ce nu vor aceasta; fiindcă nici un câștig nu va avea cel ce se sârguiește să-i mântuiască pe alții, dar s-a pierdut pe sine însuși prin conducerea altora (234)

44. Ce înseamnă aceea că omul a fost făcut după chip[ul lui Dumnezeu] și cum se înțelege aceea că omul e chip al Prototipului său; că acela care-i iubește pe vrăjmașii săi ca pe niște binefăcători, e un imitator al lui Dumnezeu și, făcându-se părtaș încă de aici al Duhului Sfânt, devine dumnezeu prin înfiere și har, fiind cunoscut ca atare însă numai de cei aflați sub lucrarea Aceluiași Duh Sfânt (238)

45. Despre teologia [învățătura despre Sfânta Treime] cea mai exactă și că acela care nu vede lumina slavei lui Dumnezeu e mai rău decât orbii (244)

46. Mărturisire unită cu rugăciune; și despre unirea cu Duhul Sfânt și nepătimire (247)

47. Tâlcuire duhovnicească foarte limpede despre raiul gândit cu mintea și despre pomul vieții din el (249)

48. Că pentru tot omul care e ocărat și pătimește cele rele pentru porunca lui Dumnezeu necinstea suferită pentru porunca lui Dumnezeu e o slavă și o cinste; și dialog cu sufletul său care învață bogăția nedeșertată a Duhului (252)

49. Că se poate uneori ca prin grija îndreptării aproapelui învățătorul să fie atras în neputința patimii care este în acela (256)

50. Despre vederea lui Dumnezeu, despre lucrurile dumnezeiești și lucrarea uimitoare [paradoxală] a Duhului Sfânt, și despre însușirile Sfintei și celei de-o-ființă Treimi; și că acela care n-a ajuns să intre în Împărăția cerurilor nu va avea nici un folos, chiar dacă se va afla în afara chinurilor iadului (259)

51. Că atunci când Duhul Sfânt strălucește în noi toate cele ale patimilor fug ca întunericul de lumină, dar atunci când acesta își strânge razele Sale, vom fi aruncați sub ele și sub gândurile rele (266)

52. Despre teologie [Sfânta Treime] și că nu e îngăduit să învețe oamenilor cele dumnezeiești celui ce nu s-a schimbat prin împărtășirea Duhului Sfânt și s-a făcut în chip conștient dumnezeu prin înfiere (270)

53. Cuvânt în formă de dialog între Dumnezeu și părintele autor al acestor cuvinte, și cum acest dumnezeiesc părinte, luminat de Duhul Sfânt, vorbea cu Dumnezeu și era inițiat de Acesta în cele dumnezeiești și omenești (274)

54. Că fiecărui om Dumnezeu i-a dat în chip potrivit și spre folos darul harului Duhului Sfânt spre a lucra nu cum vrea el, ci așa cum a fost prehotărât de El, ca el să nu stea gol în mijlocul Bisericii Lui (279)

55. Că Duhul Sfânt rămâne la cei ce au păzit curat Sfântul Botez, dar Se depărtează de cei care-l întinează (283)

56. Rugăciune de cerere și de mulțumire către Dumnezeu pentru cele întâmplare cu el (288)

57. Că acela care dorește pe Dumnezeu urăște lumea (290)

58. Învățătură de obște împreună cu mustrare către toți: împărați, arhierei, preoți, monahi, mireni, grăită și spusă ca de gura lui Dumnezeu (291)

Epistole

1. Cuvânt scris către cineva care era un fiu al său duhovnicesc despre mărturisire și despre cine sunt cei ce au primit puterea de a dezlega și lega păcatele 305
2. Despre pocăință și care sunt cele ce trebuie să le facă cel ce mai întâi a căzut în păcat și s-a obișnuit cu el, iar mai apoi s-a mărturisit și pune început pocăinței 318
3. Către unul din ucenicii lui cu privire la modul în care poate cineva să recunoască un bărbat sfânt și despre cum sau făcând ce anume îl va găsi și, după ce a dat de unul ca acesta, cum trebuie să fie față de el 323
4. Despre cei ce se autohirotonesc învățători și se investesc ei înșiși în demnitatea apostolică fără harul de sus; și că înainte de a fi fost născut și luminat de un părinte duhovnicesc nu trebuie să-i călăuzim sau să-i învățăm pe alții 345

Dialog

- Întrebări și răspunsuri 359

225 de capitole practice, gnostice și teologice

- 100 de capitole practice și teologice 365
- Alte 25 de capitole gnostice și teologice 390
- Alte 100 de capitole teologice și practice 397